

Szerkesztőségi iroda:

Főpica, Osulak-féle ház,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó hivatal:

Pollák Mór könyvnyomdája,
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMEREL

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati lap.

A háromszéki „Háziipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkényes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap hetenkint háromszor: szerdán, pénteken és vasárnap.

Előfizetési feltételek:

Helyben házhoz hordva, vagy vidékre postán küldve
Égész évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyedévre . . 1 frt 50 kr.
Hirdetmények díja:
3 hasábos petit-sorért, vagy annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

Boszniából.

A Szapáry hadosztály vereségének megvilágosítására szolgál a „Neues Wiener Abendblatt” következő levele, melyet a Drina melőléről küldöttek neki:

Csudálni lehet, hogy azok, a kik elkészítették a megszállás tervét, elégségesnek tartottak egy hadosztályt olyan földat teljesítésére, melyet még egyszer akkora erő sem lett volna képes végrehajtani.

Már július 20-án 25 tábort irregularis, 5 zászlóalj rendes katonaság és 16 ágyú állott a Bjelina gracsanicaival vonalon a fölkelés szervezőinek rendelkezésére. Ezek közé nincs beleszámítva a több ezer görög keleti vallású keresztényén A Drina balpartján ötven négyszög mértföld területen a lakosságnak több mint $\frac{3}{10}$ része szerb Ezeket szorgalmasan igatják a megszállás ellen. Moszkvai panszlávok, belgrádi om-ladinisták, cettinyei pártvezérek kezét ujjítottak a seik ül-izlam, Hadsí Loja és az albán liga ágenseinek.

A Drina jobb partjáról, Szerbiából özönlöttek Boszniába a szabad csapatok az ephemer szövetség megkötése után. Meglehető biztos értesülés szerint ezek száma nem lehetett kétezeren alól.

Az idegeneket és belföldi hitsorsait is külön legiókba osztották. Fegyverzetük általában véve hátultöltőköl és hatsövű revolverekből áll. A főparancsnokságot török főtisztek vezették. Ezeket a bandákat jó posztókban helyezték el a Drinától Gracsanicaig. Fadejfferről azt híresztelték, hogy Cettinyébe ment, pedig átlátogatott a Drinán túlra, és érkezett a keresztény és mohamedán főcinkosokkal.

Szerbiából minden lehető eszközzel segítették a fölkelést. Élelmezést, ágyukat, mind a Drina jobb partjáról szállítottak Boszniába. Mikor Szapáry átkelt a határon, a fölkelés már szervezve volt. Tulzás nélkül elmondható, hogy legalább is kétszer akkora erő állott vele szem-

közt. Ezenkívül uton-utfélen árulással kellett küzdenie A gracsanicaiak meghódoltságukat jelentették ki, másnap azonban elésztek fegyvereiket és hátulról nyugtalanították őt.

Az is bizonyos, hogy hercegovinai hirnők batorították a felkelőket. Így jelentették, hogy Zupcsi és Duga hegyei közt 8000 hercegovinai áll készen, a kik nem bocsátják be Jovanovicost Graboróból üdvözlétet küldte a szkupstina, melyen valamennyi hercegovinai képviselő volt, és a mely elhatározta, hogy erőlyes ellentállást fognak kifejtetni, és a bosnyák testvéreket valláskülönbség nélkül szintén arra batorították.

A természetellenes coalitio Albániából is 10 000 embert vár, a kiknek megérkezésük napját is tudja. Az albán liga két küldötte e hó 4-ke óta Nagy-Zvornikban van.

Keleti Boszniába tehát tekintélyes erőt kell küldeni, és e mellett a nagyszámú tüzérségről sem szabad megelégedezni. A mennyire képesek voltak, minden várost és falut megerősítettek. Nagy Zvornikban újabb bástyákat építettek Bjelina nyolc sánccal van körülveve, és több ágyúval ellátva. A két Tuzlát palisádokkal és mély árkokkal veszik körül A fölkelők állítólag 12 megerősített helyre támaszkodnak.

Bilalovac khán a szerajevói uton kiváltképpen meg van erősítve, és itt van a fölkelők főhadiszállása

Az okkupáció.

A „Journal des Debats” értekezik Bosznia elfoglalásáról és a többi közt így nyilatkozik cikkében:

Ausztria azon ponton áll, hogy választania kell a kicsinyes és nagy politika közt, kaland és oly vállalat közt, melyből a legszerencsésebb következmények származhatnak. A kicsinyes politika az lenne, ha megelégednék a két nyomorék tartomány megszerzésével, melyeket zavargó tartományok környeznek, melyekben elveszett előhad len-

ne az osztrák hadsereg. A nagy politika pedig az lenne, ha kitégítaná Európa mandatumát és a Duna egész mentében kiterjesztené protektorátusát. Ez utóbbi politika nemcsak hasznosabb, hanem kényelmesebb, sőt olcsóbb is lenne, mint az első. A mint számtalanszor fejtegettük Boszniát és Hercegovinát lehetetlen megtartani még nagy hadsereggel is, ellenben 20,000 emberből álló sereg Belgrádban elégséges lenne a béke fentartására az egész Balkán félsziget éjszaki részében. Ez időtől kezdve ki lenne olta a panszláv conspiráció. A hatalmak egyike sem ellenezné, hogy biztossítsa Ausztria azon két tartományt, melyeknek szerzésével megbízták őt.

A boszniai zavargások okát illetőleg megbízható forrásból értesül a „Bud. Corr.” a következőkről:

A fölkelést nemcsak keleti Boszniában, hanem a dalmát határon és Hercegovinában, valamint Novibazár vidékén is szerb emissáriusok szítják, pénzzel és fegyverrel támogatják, sőt Magyarországból származó, de már régóta Szerbiában állandóan elfoglalt szerbek is tüntek fel Kulen-Vakuf, Osztrác, Kljuc és Banjalukában, és irányban működve. Mindenütt összeköttetésbe léptek a keresztény lakosokkal, őket nógatva, hogy egyesüljenek a törökökkel az osztrák-magyar „invasio” ellen, mert különben sokkal rosszabb sors vár rájuk, mint azelőtt, csak ha Szerbia okkupálja Boszniát, lesznek a lakosok boldogok és megelégedettek. A bosnyákok közt ezer és ezer példányban osztották szét a magyar területen megjelenő, de államillesen cikkekben bővelkedő szerb lapokat és ezekben a legkülönbözőbb variációban olvashatja a nép, hogy Ausztra-Magyarország nincs jogosítva Boszniát okkupálni s hogy a bosnyákok csak fejtsenek ki minél nagyobb ellentállást. Minden szerb és montenegrói politikai kalandor, kik az utolsó években feltűntek, most Bosznia különböző vidékein működnek és pénzzel sem takaróskodnak.

A Szapáry hadosztály kudarcának okairól ezeket írja a „Neues Wiener Abendblatt”:

Azokban a kerületekben, melyeken e hadosztálynak kellett átvonulnia, a legfanatikusabb néplakik. Itt tört ki a legtöbb lázadás, még a keresztény lakosok sem mondhatók szelideknek. De a főparancsnokságnak kivált azt a tényezőket kellett volna még számításba vennie, hogy Szapáry gróf hadműködési vonala csak kevés óra járásnyira fekszik a Drina völgyétől, Szerbia határától, mely

TÁRCA.

Igy jártam én — barátságból.

— Valószínű történet. —

Egy hónap óta minden második napon levelet hozott a levélhordó. Valamennyit az én kedves Ernő barátom írta. Együtt végeztük iskoláinkat s míg az élet chaosa ába ki nem léptünk alig váltunk el néha rövid időre.

Válásunk nehéz volt, s csak két szerető barát alkothat fogalmat magának ziveink keservéről. Ó Pesten maradt, én eltemetkeztem az ország egyik zugában fekvő városkába. Szorgalmasan leveleztünk elválásunk óta mindig; az utolsó hónapban azonban meghatványozódott Ernő barátom levelezési buzgósa.

De sorai nem voltak olyanok mint azelőtt. A jókedvű, élces fut mintha kiserélték volna. Élet-utódság, embergüüllés szólt minden mondatából, s mindenik levél azzal végződött, hogy nagyon ohajt engem látni, siessék hozzá, sok közleni valója van a mit e földön — rajtam kívül, senkivel nem tudhat.

Legutolsó levele annyi keserűséggel volt tele, hogy komolyan aggródní kezdtem állapot felett s elhatároztam, hogy meglátogatom.

Dolgaimat sietve rendbehozva, mindjárt kővetkező napon a szomszéd városba hajtottak a vasuti állomáshoz.

A pénztárnál négy hölgy állott; jegyet váltottak Budapestre.

Pompás dolog — gondolám — utításaim is lesznek, s nem fogok a gondos uton unatkozni.

Megemlített kalapomat s magam is megváltam jegyemet.

A hölgyek ezalatt a peronon foglaltak helyet. Három közülük már jóformán átlépte az élet tavaszát, sőt ketten már a délen is tul voltak bizo-

nyára; a negyediknek arcát sűrű fekete fátyol borította, melyet egy percre sem lebentett félre.

De szép, nyulánk és még is telided alakja fiatal leányt engedett sejtetni a sötét uti öltöny alatt.

Már sokszor tapasztaltam, hogy vannak nők, kik menten minden feltűnési vágtyóval vagy kacárságtól, akaratlanul nagy mértékben vonják magukra a férfiak figyelmét. Ezek közé tartozott a fátyolos hölgy is.

A vonat nemsokára berobogott a csarnokba. Az utazók sietve szálltak be a coupékba Vártam az utolsó csemetést a perronon járkálva. A jeladó harang harmadszor is megkondult s a négy hölgy — kiket egy pillanatra sem téveszték szemeim elől — beszáll egy II-od osztályu coupéba.

Oh én balga! Meg vagyok fosztva egy ismerkedési alkalomtól; hisz az egy jegyem a III-dik osztályra szól. Most az egyszer ugyan megjártam takarékságom és szórakozottságom miatt. De nincs mit tenni, a kondukteur elküldte az „einsteigen“-t s nekem csak a felszállás vagy az ittmaradás közt lehet választani.

Morrogva foglalok helyet. Egy fütty, és a vonat elindul.

Csak ketten vannak osztályomban. Nem igen figyeltem rájuk.

A nap forrón süt le az égről s az átmelegült kocsitözet olyan hőséget sugároz ki, mintha a velencei ólomkamrák egyikében volnék. Kínézek az ablakon. Ugyanekkor a szomszéd ablaknál is előtűnik egy fej.

Álmodom-e? Minő isteni látvány! A női szépség eszményképe tekint reám. Mintha hatalmas villanyfolyam futná át minden idegemet. Alig pár arasznyi távolságra két szikrázó fekete szem, melyet soha még képzelnem sem tudtam. Csaknem érzem arcomon a varázs tünemény lehelletét.

Ez a fátyolos hölgy. Nagy elfoglaltságomban képtelen vagyok egyetlen szócskát kiejteni, hogy vele beszédbe ereszkedhessem. Némán nézem őt,

és ő engem. Az állomások egymást gyorsan hagyják el, utasok szállanak le és föl: mi mindig nézük egymást. Az égető napugár barnára perzsel, a füst korma meglep, de a bűvölet nem szűnik.

Midőn a csábító szépségű fej egyszer visszahuzódik, kissé magamhoz térek s egy névjegyvet véve ki a tárcából ez irám rá:

Nagysád!

Bocsánat, nem tudom mit cselekszem, el vagyok bűvölve, rendelkezéské életemmel, csak jölni időt és helyet, hogy érzelmeim bőség szaruját lábaim elé üríthessem. Különbön elvesztem!

Aztán, a névjegyvet kezemben tartva, ismét kihajlok az ablakon; s az égő szempár első megpillantására ismét félszemléletlenségbe esve, elfeledem, hogy mit akartam előbb.

Sehol ki nem szálltak egy percre is, s így én sem és így tartott ez Budapestig.

Mikor a vonat az imposables üvegteretű csarnokban megállapodott, a négy hölgy sietve kiszállott, két rájuk várakozó kocsiába ültek és tova robogtak.

Reám nem várakozott senki; mint később tudomásomra jött, barátomat egyik ismerősével folytatott sietős ügye késleltette abban, hogy elfogadásomra siessen. Egy várakozó lövönatu vasuti kocsiába ültem s átvéve a kalauztól a jegyet, elmélázva hajtám fejemet könyökömre.

Az ellenőr érintése riasztott fel gondolataimból.

— Jegyet kérek!

— Tessék! —

A férfi megnézte, a mit átnyujtottam, mosolygott és így szól: — Hej mikor én is fiatal ember voltam!

A vasuti jegy helyett az én fátyolos hölgyemnek szánt névjegyvet adtam át.

Mikor megérkeztem barátom szállására, akorra ért haza ő is egy kocsin. Elbeszélte, hogy